

— Марио! — той се опита да препъхне ръце през желязните прътове.

Девојката улови ръцетъ му, притисна лице до тѣхъ, облѣ ги съ сълзи.

Заради нея той трѣбваше да гине въ тази влажна и мрачна тъмница, заради нея той бѣ загубилъ пронията си, войската си, всичко...

— Какво става, Марио... Говори, за Бога... Разправи... Защо плачешъ? — гласътъ му внезапно отмаля въ жестоко предчувствие. — Марио...

Тя направи знакъ на блюстителитѣ да отключатъ.

— Забранено ни е. Отговаряме съ живота си.

— Тогава чакайте ме горе, при втората врата.

— Невъзможно, свѣтла госпожо. Забранено ни е. Отговаряме съ живота си.

Нима трѣбваше да се сбогуватъ предъ очитѣ на тия чужди, сурови люде, безъ да могатъ да си кажатъ нито една сърдечна дума, нито едно слово за утеха и насърчение...

— Заповѣдвамъ ви да отидете при втората врата. Веднага.

Сякашъ въ гласа ѝ отекна далечния споменъ за Калояновата несломима воля, тѣй строго и повелително прозвуча гласътъ на девојката. Блюстителитѣ се спогледнаха. Начелникътъ имъ каза:

— Качете се горе и наблюдавайте да не дойде нѣкой. Азъ ще чакамъ при втората врата. Следъ малко се върнете.

Тѣ изчезнаха.

— Марио! — пошѣпна Радулъ — защо не говоришъ... Какво има? Азъ съмъ готовъ да чуя всичко. — Той зърна огромния елмазъ на ржката ѝ, прехапа устни. — Разбирамъ... Разбирамъ...

— Не, нищо не разбирашъ, Радуле... Слушай... — тя се огледа наоколо, долепи лице до решетката. — Азъ гѣма да отида тамъ като залогъ за миръ... А като залогъ за омраза... — гласътъ ѝ изсѣска зловещо, напоетъ съ отрова.